

Tadeusz Chyła, Ballada o mumiach

Dwaj znakomici uczeni,
w Gizeh czy też w Chartumie,
nałogowo spod ziemi
wydobywali mumie.
Jeden mumię wykopał
i krzyknął: - Cha, cha, cha!
Oto jest mumia chłopca,
czyli mumia fellacha!
Drugi mumię otrzepał,
spojrzał przez okulary:
- To mumia Amenotepa,
pomyliłeś się, stary!
I rzucili robotę,
i zaczęli się kopsać,
krzycząc: - To Amenotep!
- Nie, poznaję Cheopsa!
Żarli się niesłuchanie,
już było z nimi krucho,
a wtem mumia, jak wstanie,
jak ci ich buchnie w ucho!
I każdemu na głowie
nabiła dużą śliwkę...
Spojrzeli staruszkowie:
- Ona ma rogatywkę!
To nie żadna pokraka
w staroegipskim stylu,
to mumia krakowiaka
tu nad brzegami Nilu.
Zaczęli ją odwijać,
już widna głowa, szyja,
o, już zaczyna cijać:
- Hej, krakowiaczek ci ja!
- Leżymy tu i czekamy,
bośmy dumni i szumni,
co prawda - serc już nie mamy,
lecz na cóż serce mumii...?
A jakżeż tam w ojczyźnie,
czekają na nas do dzisiaj?
Wtem, jak się nie obliźnie,
o rany, ale cizia!
Brzuch wciągnął, dopiął pasa,
już znika za nią w bluszczach.
Hej, starsza nasza rasa
niż się przypuszcza!